

ובצא תיב ען הקדשי
לען העדה. ר' מאיר
אמר לע שפירעם
שוה לע טומא מקדש
וקדשי מאי טעמא ושערי
ר' מנסי' דמקדש וקמשי
לה. וקאשנין השלישי
איא למד מן השני דלא
שניי תלמוד הוא. ואי
למדן לא
למלך בקדשים. ופרוקני
כחלה ושערי אמאי ילי.
וקאשנין ווארע מקדש יוהי
ושערי עצרת ולא כתיב
בנה ושערי. ופריק ר'
יונה ואלה תבשו לה'
מקדשים קדשו לע
המקדש כלם ען לה.
ור"ח גמ' אדמי (אמר) כח
דכאבי דאקרי (לשבו)
קרא לע מועד לשבו
בתיב. ואי' ויחנן מודה
לר' מאיר שפירעם
של יוהי' העשה פנים
שניא מכפר פתח.
אמאי כתיב תחב כפרה
אחת ווארע מכפר
דמכפר שתי כפרות. וכן
גמ' אינן מכפרין כפרת
אחא טעמא אלא כתיב
כפרה אחת מכפרת אל
פעם אחת כשהן יוהי'
מכפר. תתיב גמ' אי
שערי העשה פנים אי
הוא מכפר כפרתו ואל
הוא מכפר כפרת אחרים:
מ"ה היה ר' שמעון
אמר שערי ד"ח מקדש
ען טהור ששכל טמא
שני וגילוי מכפרין ר'.
אמר לו מהו שיקרבו
לוהב. פ' אס לא
נקרבו שערי הרגלים
ברגלים. מהו שיקרבו
שערי הרגלים ברגלי.
וכן
שערי הרגלים אמאי
לא שיקרבו. ואלו כלם
לכפ לע טומא
מקדש וקדשי: **נ"ב**
בשלאמ דר"ה אל מכפר
אדרגלי. ען כתיב בה
עון תחא הוא נשא ואנ
נשטח עתה. ואל
דרגלי אמאי לא מכפר
אדרבי. ור' נשטח
אנא ואמכאן אמר ר' נשטח

רבינו חננאל

אוֹתוֹת אֵל מַשְׁמַע יָדָיו. וְזֹאת אֵל
 בָּה דלמא לא מכפר אלא
 שאלא את הטומא ולא טומא שאלא
 שדדריש אותה על כדחך מיצבי ליה
 ביה ואין צד כדקתי לעיל ואלמי נמי
 אלא"ע דלא דריש אותה אלא שפיר
 דהא דריש חטא שאין מכיר בו אלא
 ה' וגם אית ליה ג'ש דעון עון מזין
 ויפסיקין כולהו מירח אבל לר"ש בן
 יהודה דלא דריש אותה ולא דריש
 ה' והיו חטא שאין מכיר בו אלא ה' דהא
 קאמר דראש חדש לא מנפרת אלא
 על טהור שאלא את הטומא קשה
 וי"ל דלענין זה ודאי דריש אותה כיון
 דלרגלים אין להם כפרה אחרת אלא
 אחת אבל בשם לרגלים כפרה אחרת
 ה' והיו אין צד ביה מנפרי נמי
 דלמא דקצירא ליה דאין סברא
 למעט שלא יא' אחר אותו עון אלא
 שצבאשיו נושא אלא עון זה והשם
 אחת שפיר דלא דפריך לעיל אלא
 לרגלים אמאי לא מכפרי לרגלים פ'
 ואמאי לא מכפרי נמי אדר"ה ולא
 פשיטא ליה דרשה דאותה כיון שיש
 להם כפרה אחרת כדפרישית מיהו
 גבי דרשה דלחם בשרה דפשיטא
 ליה טפי מדרשה דלחם יכפר רריך
 לפשר כדפרישתי לעיל ועי"ל דלר"ש
 בן יהודה איתקוש שעירי רגלים
 למשעיר הציזון מה חיצון מכפר על
 דבר שיש בו כרת דהיינו טומאת
 מקדש וקדוש אף שעירי רגלים כן:
קדושה שבהן צריכין הבה.
 וא"ת הא צפרק בתרא
 דכתובות (דף קה. וסס) אמר דדייני
 גזירות נוטלין שכרם מתרומת הלשכה
 וכן (סס קי.) מצינו ספרים ועובא
 חשיב ותמי אלא לא צ"ד מנהגה
 מעליהן והם קאשי ליה הכא וי"ל
 דשאני הכס דלא קדש קדושת הגוף:
מותר הקטורת. פ"ה מותר
 משלשה מנין היתירים

תחטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנינו: רבי
 שמעון בן יהודה אומר משמו כו' מאי שנא
 דראשי חדשים דלא מכברי אדרגלים דאמר
 קרא יעון עון אחד הוא נושא ואינו נושא
 שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי
 חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא
 עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע
 ליה מ"ש דרגלים דלא מכברי אדיום הכפורים
 דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא
 אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי
 לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת
 מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא
 משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר
 הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי
 נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת
 בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת
 משמע ליה ושאי הכא דאמר קרא ⁷כפר
 אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו
 דמוזב הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו
 מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי
 כפרות ⁸אמר עולא אמר רבי יוחנן "תמידין
 שלא הוצרכו לצבור נפדין תמימים יתיב
 בה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב
 חסדא מאן ציית לך ולר' יוחנן רבך וכי
 קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה
 את לא תסברא דלא אמרינן קדושה
 שבהן להיכן הלכה ¹⁰והתנן ¹¹מותר
 הקטורת מה היו עושין בה מפרשין
 (6) ממנה שזכר האומנין ומחללין אותה על
 מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין
 בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה
 חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן
 הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת
 דקדושה

והטעם יום הכפורים היינו פה כהן גדול ושעיר וכיון דנשעיר הפשימי
כתיב וחיתון חיתקש לפשימי דרשינן נמי אחיתון שאין אחר מכפר
כפרמו אבל אחת דרשינא דקרא דרש"י מניה דהוא אינו מכפר כפרת
אחרים לא מידרש אחיתון דהא לאו בשעיר כתיב אלא בזמזח כתיב
וכפר אהרן על קרנותיו של מזבח
הפשימי אחת הלכך שער חיתון לא
מימעט מהכא דלאו למזבח חיתקש:
תמידים שלא הולכרו לצבור. שלקחוס
ממעות תרומת השלשם ותמן (עריץ)
דף יג. אין פוחמין מששה טללים
המזקריין בלשכת הטללים וכשמגיע
ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרנות
לצבור ממעות התרומה של אשתקד
דלמחר במסכת ראש השנה (דף יא.)
חדש בחדש (ש) חדש והבא קרבן מתרומה
חדשה וממלכו בכל שנה ושנה חרבעה
טללים בלשכת הטללים ממעות
התרומה השנה והיינו לא הולכרו
לצבור לקריב בשנה שעברה:
נפדין תמימין. להכשירן בשנה זו
מחללין אותן על מעות חולין ואותם
המעות ילכו למותר התרומה ישנה
שעושין מהן קרועי פחים יצוי לבית
קודש הקדשין כדמלא במסכת שקלי'
(פ"ד מ"ד) וכיון שאלו לחולין חוזרים
ולוקחים אותם ממעות תרומה חדשה
ויקריבו בשנה זו. ואע"ג שאין בהם
קדש יחיד מתחללת כלל מוס דקיימא
לן (מנחות דף קא.) מואס כולל בהמה
טמאה¹ דלמחר מן בצעלי שפסדו
הבתוב מדבר אלו של צבור נפדים
ולקמייהו² מפרש טעמא. וכלל חולין אי
אפשר לפדותן ממעות תרומה החדשה
שאין הקדש מתחלל על הקדש. הא
מילמא נקט הכא משום דמותציה
לקמן³ ממתי⁴: **קדושה שבהן.** קדושת
הגוף שבהן דקים לן שציהם מתחללת
כלל מוס היכן הלכה: **ואם לא הסביר.**
בדמדי דלצבור לא אמרינן קדושה
שבהן להיכן הלכה היכא (ו) דחילול
לצורך תקנה: **מוסר הקטורה.**
הנותר בכל שנה מתרומה ישנה:
מה היו עושין בה. להכשירה לשנה
הבאה דלון כל שנה שאין בה מותר
דקדושת

ואפשר שיזכרו כולם בחפציו ובהנם פירש כן דבאלו הכי ים מותר
שכלל שנה היו מפטמין (א) ש"ס' מנין למנין ימות החמה וג' מנין
לחפצי הכ"ג דיום הכפורים ומס'ה' היה נשאר בכל שנה פסוקה
ש"א מנין כמנין ששנות החמה ויחידים על שנות הלכנה ואע"פ
שהיו צריכי' לתלמוד כל לשנים מעבורות שכן גר"מ י"א י"ד י"ז י"ט
מ"מ צריכי' היו לחדש ב"ר"מ ניסן כדי שיהיו מתרומה חדשה ומיהו
האל דמינא ב"פ"ק דכריתות (ד' 1: 1) "לד"ל לע"כ שנה היו 13 חלצים
של שירים י"א"ל לפרש אלף ממנו ג' מנין של יום הכפורים
שהיה כל מותר של ש"א של שנה פסוקה היו צריכי' לתלמוד
במעבורות ובסוף הממזור חמה ולכנה שיון רק שנה אחת וחפ"ה
מלקיטס אלף המותר שלשה מנין היה נשאר ולא היה נכנס בחפציו
אלף חצי מנה וב' מנין וחצי נשאר בכל שנה נמצא לע"כ שנה כ' שנים
ועוד חסר ד' מנין לנפולא דב"ס ולא דק וי"א לד"ל שנים

קטורת משלש מנים יתירם ששפטמין בכל שנה למלוא חפסם
 ביה"כ ואי אפשר שיכנסו כולם בחפניו דלמינא דכריתות (דף ו')
 אחת לששים או לשבעים שנה הימא חליה של שריים: **מפרישין**
שכר האומנין. מתורות הלשכה שכר אומנין בית אצטנים
 שפטמי הקטורת דלמיר במסכת יומא (דף לז.) שהיו נוטלין בכל
 שנה שנים עשרה מנים: **ומחללין אותה על שכר משות האומנין.**
 מוכיח הכעות לאומנין על ידי אחד מן הגזברים והכר כן חולין
 ואחר כך יחללו הקטורת עליהם ונתנין אותה לאומנין והרי היא
 חול ומחירים ולקחים אותה מתרומה חדשה והכר יניע מילתא
 טפי ולא למכרה ולחזור ולקטורה דזילא מילתא: **נימא קדושה**
שבתן להיכן בלכה. דס"ד שמתכנסת כלי שבת הוא וכוין לקדשה לה
 בכלי היא לה קדושת הגוף ואילו מירי דיחיד שקדש בכלי אין לו פדיון:
 דקדושת

אלא אחת לשבעים שנה ותו לא וכן יש בירושלמי פירק טרף בקלפי ויחא טפי לתימרא דלא דק דלא גרסי' שנים לא ינחא כל כך ובפסוק הקטורה הכתוב בנחמזים גרם אחת לששים שנה או לשבעים שנה ויכול להיות כשלים ס' שנה בשמי' שנים פשוטות וזו אחר זו: **מפרישין**. לא גרסי' ממנה שמתרומת הלשכה היו מפרישין והם ממכתב שקלים (דף ג.) לא איירי בתרומת הלשכה ומאי ממנה שיער: **מפרישין** שבר האומנין. פ"ה שמועין להן ע"י אחד מה הוצרין ויפי' לא דקמארן בשמורן ומוחליין אותה על מעות האומנין היינו מדעתן מאחר שכבר זכו בהן ומיהו לשון מפרישין לא משמע אלא הפרשה בעלמא וקאמר נמי ונתינן אותה לאומנין בשכרן משמע שעדיין לא זכו בשכרן ולכן נראה דלג ב"ד מתנה עליהן ובהפרשה בעלמא יהיו חולין ואם תאמר ונמה להו כולי האי יתנו הקטורת מתחלה לאומנין בשכרן ומיהו לכן עזאי דאמר במס' שקלים כפ' התרומה (סג) דלין הקדש מתחלה על המלואה ינחא ואפי' לר"ע נמי דאמר מתחלה על המלואה ה"מ בקטורת דיידיד כגון בנקדיש נכסיו והיו בהן דברים הראויים לקרבתו כבוד דרגי נ"י ימתייל אבל בקטורת לא כבוד החמירו טפי אי נמי הכא איירי בפסוק אומנין הקטורת על שנה חדשה וינרין ליתן להן תרומה חדשה וימתייל דאמרינן בנמעילא בפרק וד חטאת (דף יד: וסג) דהני אומנין באומני' הבנין מ"מ אין יבולין לתת הקטורת בשכרן דלין ונתינן שכרן אלא מקדושת דקד היות: **ויאמר** הרי קדושת דמים נפסד בשבול יום. וא"ת בלא נמייה למכתבא נמי חיפשא דמעיקרא כמי קדושת דמים הוא וי"ל דאפילו קדושת דמים לא פסלה בטבול יום אלא בנתינה למכתבא וכחשיה שראוי להקריב אבל קודם כתיבה לא: הוכשרו

(א) [לעיל ח:י, ב] וזכרים ו.
 ע"ש ג, [מסכתים לג: ושי"ג],
 (ד) כריתות ו. [שקלים פ"ד
 מ"ה ע"ש מעילה יד:י],
 (ה) [במדבר כח:י] ויזקרא
 [ח:י] (ו) [דף יא:י, ח] [ע"ש
 דליתא אחת לששים או
 לשבעים שנה], (ט) שייך לדף
 יא.

תורה אור השלם
 1. מדוע לא אכלתם את
 החטאת במקום הקדש
 כי קדש קדשים הוא
 ואתה נתן לכם לשאת
 את עון העדה לכפר
 עליהם לפני יי:

וַיִּקְרָא יְיָ
2. וּבְכֹפֶר אֶהְיֶה עֲלֵי
קִרְנֹתָיו אֶחָת בְּשָׁנָה מִדָּם
חַטָּאת הַכֹּפְרִים אֶחָת
בְּשָׁנָה יִכְפֹּר עָלָיו
לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים
הוּא לִי: שְׁמוֹת ל' י

הגהות הב"ח

(א) גם 'מפרישין שזכר
האומנין כלי' וחי' ממנה
נמחק: (ב) רש"י ד"ה ואת
לא וכו' היכא דחיללו
לצורך: (ג) תוס' ד"ה
מותר וכו' היו מפטמין
שם"ח מנים שס"ה מנים
לשם"ה ימים למנין ימות
כז"ל:

מוסף רש"י

מותר הקטורת. מה
שהיה נשאר על שפייה
מנה, מה היו עושים בה.
לדאמר שזכנם יסון אין
ראויה להקטרה, דבעין
חדש יבוא קרבן מתרומה
חדשה (מעילה יד).
מפרישין ממנה. מותר
הקטורת כנגד שכן
האומנין (מעילה יד).

